

store Kyststrækning. Det vilde derfor vise sig, at man med Nødvendighed maatte have mindst to, saaledes at de to Amter Sønden for Limfjorden udgjorde et Distrikt og de to Amter Norden for Limfjorden et andet Distrikt. Jeg stillede derfor Forslag overensstemmende med det Indhold, § 3 nu har, nemlig at den Sum, Regjeringen havde forlangt, skulde bevilges til Bestyrelse; og Regjeringen kunde da senere omordne Bestyrelsesforholdene efter Behag og efter, hvad Erfaringen maatte vise at være nødvendigt. Det kommer mig nu for, at det viser sig nødvendigt at foretage en Deling i to Distrikter. Stationernes Antal forøges, saaledes at Lillsynet kræver mere og mere Tid, og som Følge deraf vil Bestyreren kun sjældent kunne udføre sit Eftersyn rundt omkring, langs med Kysten. Naar der derimod var en Bestyrer i hvert af de to Distrikter, jeg omtalte, vilde han jævnlige kunne udføre sit Eftersyn; han vilde ikke saa ganske sjældent kunne overvære endogsaa Strandingsstiftelse og være Vidne til Redningsforsøg; thi det hændte undertiden, at de kunne medtage hele Dage. Han vil ogsaa hyppig kunne lade Mandstabet øve sig i Brugen af Redningsbaadene, hvorved de kunne blive mere fortrolige med de Fuldførelsesbaader, Baadene have, og lære at raade Bod paa de Mangler, de have, fort sagt, succesfult erhverve sig Lillid baade til Baadene og til sig selv. Jeg maatte derfor anse det saare ønskeligt, om den høitærede Indenrigsminister vilde tage dette Spørgsmaal under Overveielse; det vilde ikke blot glæde mig, men Mange foruden mig. Jeg har i de sidste 2—3 Aar saa ofte hørt Udtalelser i denne Retning, at jeg er fuldførelsen overbevist om, at en saadan Omfor- deling vil være overmaade hensigtsmæssig. Med Hensyn til de øvrige Forhold skal jeg ganske slutte mig til den ærede foregaaende Taler.

Indenrigsministeren (Staal): De i det Hele taget velvillige Bemærkninger, vi have hørt af de to ærede Medlemmer, som have havt Ordet, give mig ikke Anledning til at komme nærmere ind paa Drøftelsen af Redningsforholdene her i Landet i deres Almindelighed. Jeg har ikke den Formening, at denne Institution er uden Brøst, eller at den ikke vil kunne modtage sine Forbedringer, men Tidspunktet til at gjøre mere gennemgribende Forsøg i saadan Retning har ikke været heldigt, idet den noget stærke Stemning, som naturlig fremkom ved „Sleipner“s ulykkelige Forlis paa Lillands Kyster, og de, som det forekommer mig, overordentlig meget overdrevne An- ter, der bleve førte over Redningsvæsenet dengang, ikke gjorde det heldigt paa den Tid at gjøre Forsøg paa at tilveiebringe en anden Ordning af Forholdene, efter at saadanne Angreb vare fremkomne. At jeg imidlertid omslutter Sagen med Interesse, tror jeg allerede fremgaar af, hvad her er forelagt. Jeg har troet, man maatte gaa frem med smaa,

men firkte Skridt, og i mine videre Bestræbelser i denne Retning vil jeg selvsølgelig ogsaa tage Hensyn til de Bemærkninger, som ere fremkomne fra de ærede Herrer, hvis Kyndighed i Forholdene naturligvis maa være større end den, jeg kan have ad praktisk Bei, og hvis Bemærkninger derfor maa have en ikke ringe Betydning for mig. En Udtalelse fra det ærede første Medlem, som havde Ordet (Carstensen), vil jeg dog ikke lade gaa ganske uberørt hen. Han anerkjendte vel, at der var sket en ikke uaførlig Forbedring med Hensyn til Mandstabs Kønningforhold engang tidligere og denne Gang, men at det dog med Hensyn til Sagens Vigtighed og til, hvad de Mennesker offre, maatte siges at være noget Lidt. Deri er jeg saa fuldførelsen enig med det ærede Medlem, som Nogen kan være; men jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at det, som de prætere, er Noget, man i det Hele taget ikke kan kjøbe, og som det heller ikke er Meningen at give Bederlag for. Fra gammel Tid har det været en Ejeneste, som man har sønnet daarligt, men der har dog ikke desto mindre vist sig vilige Kræfter til at søge Ansættelse under Redningsvæsenet, og naar man nu foretager en Forhøielse af Bederlaget, som ikke gjør et altfor stort Brud paa det Nedarbejde, er det slet ikke, fordi man tænker derved at give noget Bederlag til de Mennesker, som ere villige til — og jeg vil tilføie: undertiden uden synderlig Paaskjønnelse, hvad man jo har Exempler paa — at udsætte Livet for at redde Andre, men det er for at gaa frem ad den Bei, som man jo vistnok ogsaa senere maa fortsætte paa, og som er navnt af det ærede Medlem, men som efter min Formening ikke vil have den allermindste Betydning med Hensyn til det paagjældende Mandstabs Beredvillighed til at ofre Livet og paa bedste Maade røgte det Hverv, det har paataget sig. Om Lovforslaget er der ikke faldet Ytringer, og jeg skal derfor indskrænke mig hertil, idet jeg anbefaler Lovforslaget til Thingets velvillige Opmærksomhed.

S. Bederjen: Naaget jeg ikke har Meget at sige til, hvad der er fremdraget af to ærede Medlemmer, er der dog en Side af Sagen, som jeg troer at maatte tilføie et Par Ord om. Det er ganske vist, som den ærede Indenrigsminister har anført, at den Begivenhed, som er foregaaet paa Lillands Vestkyst for omtrent et Aar siden, og den Kamp, som derefter udvillede sig i Pressen, gjorde ikke Diebliffet beileligt til at foretage meget gennemgribende Forandringer paa det Omraade, naar man ikke vilde udsætte sig for at begaa Ensidigheder i den ene eller den anden Retning; men i hele den Feide, som dengang førtes gennem den offentlige Discussion, var der dog Et, som jeg synes, man, rent objectivt set, nogenlunde kunde fæste Diet paa som en kjendelig fremtrædende Mangel ved Redningsvæsenet, hvilken